

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασί τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡ ΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. ς. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Δι' ἀμεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν γραμματοσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ πάλιν αἱ προῖκες. — Ὁ Τολστόη) μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Ἡ Βενετία. ΙΔ'. — Διὰ τὰ χέρια τοῦ κρυώνου. Συναυλία. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγὰ. — Εἰδοποιήσεις. — Ὁ Νέος Ραββί (ἐπιφυλλίς, μετάφρ. δος Μαρίας Πινέλη).

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Αἱ ΠΡΟΙΚΕΣ

Φαίνεται ὅτι τὸ ζήτημα τῆς προίκης εἰς τὸν τύπον μας συγκινεῖ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τοὺς κυρίους, εἰ ὅποιοι μετὰ τὴν ἀναδημοσίευσιν μάλιστα τοῦ προχθεσινοῦ σχετικοῦ ἄρθρου ὑπὸ τῶν «Ἀθηνῶν» ἔσπευσαν ἄλλοι μὲν νὰ ἐκφράσωσιν τὴν χαρὰν τῶν δι' αὐτὸ καὶ ἄλλοι νὰ παραπονεθοῦν. Οἱ παραπονούμενοι εἶναι οἱ πατέρες κοριτσιῶν, οἱ χαίροντες εἶναι οἱ ὑποψήφιοι γαμβροί.

Φοβοῦμαι ὅτι, οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ ἐνεβάθουν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν γραφομένων μου καὶ ἐνόησαν τί ἀκριβῶς θέλω νὰ εἶπω, ἂν καὶ νομίζω ὅτι εἶμαι πάντοτε ἀρκετὰ σαφὴς εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ἰδεῶν μου.

Φεύγουσα ἀ τὴν ἀρχὴν ὅτι αἱ προῖκες ἐχειραφέτησαν τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἀνύψωσαν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἱεραρχίαν ἀπὸ δούλης ὑποτελοῦς εἰς σύντροφον καὶ σύμβουλον, δὲν ἠννόουν βεβαίως, οὔτε ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνωνται γάμοι χωρὶς προῖκες, οὔτε ὅτι αἱ χωρὶς προῖκα γυναῖκες πρέπει νὰ μένουν καὶ εἰς τὸ μέλλον δούλαι καὶ ὑποτελεῖς, ἀλλ' οὔτε ὅτι ὁ ἔρωσ ἔπρεπε νὰ ἀποκλεισθῇ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τὸν γάμον.

Γάμος ἀ ἔρωτος εἶναι ἄνθος χωρὶς ἄρωμα, εἶναι ζωὴ χωρὶς χαρὰν, εἶναι σύνδεσμος κτηνώδης καὶ ἀνήθικος, ἐὰν μάλιστα ἔχη ὡς ἐλαττήριον τὸ ὑλικὸν συμφέρον. Ἄνδρες ἢ γυναῖκες, θεωροῦντες τὸν γάμον ὡς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν

ἐπικερδῆ, ἢ πωλοῦντες εἰς αὐτὸν τὸ κάλλος ἢ τὴν νεότητα, ἢ τὸ ὄνομα τῶν εἶναι ἠθικῶς χρωεωκοπημένοι καὶ ἀνάξιοι πάσης προσοχῆς.

Ὁ ἔρωσ λοιπὸν εἶναι ὁ πρῶτος καὶ οὐσιωδέστατος παράγων τῆς εὐτυχίας εἰς τὸν γάμον. Ἄλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀρκεῖ μόνον αὐτός διὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτήν.

Ἡ καρδιά καὶ ἡ καλύβη μόνον τῶν ρομαντικῶν χρόνων θὰ ἤρκουν, ἐὰν ὁ γάμος δὲν εἶχεν ὡς φυσικὴν συνέπειαν τὴν ἀπόκτησιν παιδιῶν καὶ ἐὰν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν αὐτῶν ἦτο πάντοτε ἀρκετὴ ἡ καρδιά καὶ ἡ καλύβη. Δυστυχῶς οἱ ἀριθμοὶ ἐπεμβαίνουν ἀθηαδέστατοι εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακά μας ἀπόρρητα καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἰς μίαν γλώσσαν ἀμείλικτον, ψυχρὰν, σκληρὰν μᾶς λέγουν, ὅτι κάθε παιδί, ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννηθῇ, στοιχίζει διὰ μὲν τὰ δύο πρῶτα ἔτη κατ' ἐλάχιστον ἕρον δρ. πενήντα τὸν μῆνα, διὰ τὰ κατόπιν μέχρι τῶν δέκα, ἐξήντα ἔωσ ἐβδομηντα, καὶ ἄνω, πολλάκις διακοσίας καὶ τριακοσίας.

Ἄλλὰ μήπως προῖκες εἰς τὸν γάμον εἶναι μόνον τὸ χρηματικὸν κεφάλαιον, τὸ ὅποιον φέρει μίαν κόρη πρὸς τὸν σύζυγον, ἢ περιουσία τοῦ συζύγου εἶναι μόνον τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματά του. Πλούσιοι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν εἶναι ὅσοι κληρονομοῦν περιουσίας, ἢ ὅσοι ἀποκοτοῦν τοιαύτας δι' οἷον δῆποτε ἐπιχειρήσεων. Πλούσιοι εἶναι ὅλοι οἱ ἐργατικοὶ καὶ εὐφρεῖς καὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι κατέρχονται εἰς τὸν βιοπαλαιστικὸν ἀγῶνα μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ νικήσωσιν καὶ νὰ προαχθοῦν καὶ νὰ προοδεύσωσιν. Διὰ τοὺς τοιοῦτους ἡ γῆ ἔχει πάντοτε πηγὰς ἀνεκμεταλεύτους καὶ ἡ κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ ζωὴ κλίμακας ὑψηλὰς, αἱ ὅποιοι φθάνουν μέχρι τῶν κορυφῶν ἀξιομάτων.

Ἄλλὰ καὶ διὰ τὰς γυναικῆς προῖκες δὲν εἶναι μόνον τὰ μετρητὰ καὶ τὰ κοσμήματα, εἴτε περιορίζονται εἰς ὀλίγα,

εἴτε ἀνέρχονται εἰς πολλά. Προϊκτες εἶναι αἱ μεγάλαι ἀρεταί, αἱ θετικαὶ καὶ ὄχι αἱ ἀρνητικαί. Διότι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ὀλίγα Ἑλληνίδες ὑπάρχουν—καὶ τοῦτο εἶναι βεβαίως πρὸς τιμὴν μας—αἱ ὁποῖαι νὰ μὴ ἔχουν ἀρνητικὰς ἀρετάς. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶναι ζηλευταὶ αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ καὶ ὅσον καὶ ἂν στολιζοῦν μίαν γυναῖκα, δὲν ἀρκοῦν ὅμως εἰς τὸ νὰ ἀποτελέσουν ἓνα παράγοντα ἀνταρξίας εἰς στιγμὰς οἰκονομικῆς στενοχωρίας, ἀλλ' οὔτε νὰ δώσουν χεῖρα βοήθειας εἰς μίαν οἰκογενειακὴν συμφορὰν.

Ἴδου διατὶ θὰ ἔλεγα εἰς τοὺς παραπονομένους πατέρας, ὅτι ἀντὶ νὰ στενοχωροῦνται, διότι δὲν δύνανται νὰ προικίσουν τὰ κορίτσια των, νὰ φροντίζουσι νὰ διδῶσι εἰς αὐτὰ ἀνατροφὴν πρακτικὴν καὶ σύμφωνον μὲ τὸν προορισμὸν των. Μία κόρη, ἡ ὁποία ἐρχεται πρὸς τὸν γάμον, ἀποφασισμένη νὰ ἐργασθῆ ἔντος τοῦ σπιτιοῦ της καὶ δυναμένη νὰ ἀναπληρώσῃ καὶ τὴν ράπτριαν καὶ τὴν σιδηρώτριαν καὶ τὴν παιδαγωγὸν καὶ τὴν θαλαμηπόλον καὶ τὴν διδασκάλισσαν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν μαγειρίσσαν, ἐν ἀνάγκῃ, ἡ κόρη αὐτὴ φέρει εἰσόδημα ἐτήσιον εἰς τὸν οἰκιακὸν προϋπολογισμὸν τεσσάρων ἕως πέντε χιλιάδων δραχμῶν, τὸ ὅποιον ἀντιπροσωπεύει κεφάλαιον προικὸς, ἀνερχομένης εἰς ἑκατὸν χιλιάδας.

Μία τοιαύτη γυναῖκα δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη νοῦν ἰσχυρὸν καὶ καρδίαν μεγάλην, δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη χαρὰ καὶ αὐτενέργειαν καὶ σθένος, δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε μία μεγάλη δύναμις εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὸν ὅποιον ἀναλαμβάνει ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν ἄνδρα, συνεργὸς καὶ σύμβουλος εἰς ὅλα.

Τοιαύτη κόρη εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ θὰ τὴν προτιμήσῃ ἀπὸ κάθε κούκλαν ἑτεροκίνητον, ἡ ὁποία ὄχι μόνον τὴν ἰδίαν προικὴν σπαταλᾷ ἀσκοπῶς καὶ ἀσυνειδήτως, ἀλλὰ καὶ μὲ ὄλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου δὲν θὰ δυνηθῆ ἢ σπανίως νὰ δημιουργήσῃ γύρω της τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν.

Πρὸς ἐκείνους δὲ οἱ ὅποιοι ἐνθουσιάζεσθαι, διότι μὲ ὑπέθεσαν συνήγορον τῆς προικουθρίας ἐν πράγματι ἔχω νὰ εἴπω. Ἄλλοίμονον εἰς τὸν νέον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν αἰσθάνεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν πῦθον καὶ τὴν φιλοδοξίαν νὰ δημιουργήσῃ ἐν στάδιον διὰ τῆς ἰδίας δράσεως καὶ ἐργασίας, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐμύθησε καὶ δὲν ἔτρεξε καὶ δὲν διήλθε νύκτας ἀγρυπνος διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοιούτου οὐνεῖρου.

Πιθανὸν διὰ τῆς προικουθρίας νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα. Ἄλλὰ βεβαίως δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ τίποτε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε ὁ σύζυγος μιᾶς πλουσίας γυναίκης, ἀλλὰ ποτὲ ὁ ἄνδρας ὁ ὁποῖος πλὴν τοῦ πλοῦτου θὰ δυνηθῆ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ κύρος καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τῶν ἰδικῶν του καὶ τῆς κοινωνίας ἀκόμη.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ πλοῦτος καὶ μάλιστα ὁ ξένος δὲν εἶνε ποτὲ ὁ χορηγὸς τῆς εὐτυχίας, ὅλοι αὐτοὶ οἱ χρυσοθήραι τοῦ γάμου πίπτουν κατὰ τὸ πολλοὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἰς δίκτυα, τὰ ὁποῖα ἀπλόνουν πρὸς ἄγραν τοῦ διὰ ξένου ἰδρώτος ἀποκτηθέντος χρήματος.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Α'.

Ἡ βιογραφία τοῦ ἐνδοξοτέρου τῶν ζώντων συγγραφέων εἶνε γνωστοτάτη, καθὼς καὶ τὸ ἐξωτερικόν του, καθὼς οἱ κἀπως περίεργοι τρόποι τῆς ζωῆς του, τῆς ἐνδυμασίας του καὶ τῆς ἐργασίας του. Μετὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις, τὰς ὀλίγον ἀθύραδας, τῆς κυρίας Seuron, τὸ 1895, ἡ ὁποία εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ζήσῃ ἔτη τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συγγραφέως, καὶ τοῦ νεωτέρου βιβλίου τοῦ κυρίου Serguendo. («Πῶς ζῆ καὶ ἐργάζεται ὁ κόμης Τολστόη» 1898) ἔχομεν πληθῆρα ἄλλων ἄρθρων διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Εἶδομεν τὸν μεγάλον ἄνδρα πεζόν, κρατοῦντα εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς ράβδου τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὁποῖα θὰ φορέσῃ ἐν κανεῖς ἀδιάκριτος ἐπισκέπτης ἔλθῃ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, ἔπιπτον, μὲ ποδῆλατον, μὲ ἐργατικὴν μπλούζαν, μὲ φόρεμα χωρικοῦ καὶ μὲ ἐνδυμασίαν κατὰλληλον διὰ lawntennis· ἐργαζόμενον μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὅποιον ὁμοιάζε μὲ θολωτὸν ὑπόγειον· ράπτοντα ὑποδήματα, ἢ θερίζοντα τὸν ἀγρὸν τοῦ ἢ μᾶλλον τὸν τῶν ἄλλων. Ἡ παρὰδοσις τέλος θέλει ὅτι ἔγραψε «Τὴν Δύναμιν τοῦ σκότους», εἰς τὴν κλίνην, κατόπιν μεγάλης κοπώσεως, διὰ νὰ βοηθήσῃ ἓνα ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς γείτονάς του τοῦ χωρίου Isninaia Poliana νὰ φυλάξῃ εἰς τὰς ἀποθήκας του τὴν ἀπειλούμενην συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ του. Γνωρίζομεν ὅτι εἶνε χορτοφάγος καὶ ὅτι δὲν καπνίζει, ἂν καὶ ἡ κυρία Seuron, διατείνεται, ὅτι τὸν συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ τρώγῃ, κρυφίως φέτας ἀπὸ κρέας καὶ νὰ καπνίζῃ σιγάρα. Βεβαίως δὲν δίδω καμμίαν σημασίαν εἰς διηγήσεις τοιούτου εἶδους ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς, διὰ πρόσωπον, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται τὸσον ὑπεράνω ὄλων αὐτῶν.

Δὲν εἶνε δι' ἄνθρωπον δυνατὸν ὁ ὁποῖος τὸσον περιπαθῶς καὶ τὸσον εἰλικρινῶς ὡς μόνον σκοπὸν τῆς ζωῆς του ἔχει τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας, τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς φυσικότητος, νὰ προσποιῆται τοιοῦτοτρόπως.

Ὁ Λέων Νικολάιεβιτς Τολστόη ἐγεννήθη τὸ 1828, κανεῖς δὲν τὸ ἀγνοεῖ, εἰς τὸ ἴδιον χωρίον ὅπου κατοικεῖ σήμερον, καὶ τὸ ὅποιον ἐπισκέπεται ἐρχόμενοι ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, ζητοῦν εἰς τὸ βάθος τῆς Τούλας. Τὸ κτῆμα ἀνήκεν εἰς τὴν μητέρα του, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Volkonskaia, τῆς ὁποίας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Πολέμου καὶ τῆς Εἰρήνης» ἀναφέρει τὸ ἰδεῶδες πρόσωπον ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας. Ἡ εὐγενὴς δεσποινὴ ἀπέθανε πρὶν ὁ υἱὸς της φθάσῃ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του· μιᾶ μακρυνῆ συγγενῆς, ἡ Δεσποινὴς Τατιάνα Ἀλεξανδρόβνα Ergolskaia τὴν ἀντικατέστησε πλησίον του καὶ πλησίον τῶν ἄλλων τριῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν του. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἀπέθανε καὶ ὁ πατήρ του ἀφήσας τὰς ὑποθέσεις του ἀτακτοποιήτους. Διὰ λόγους οἰκονομίας ἠνάγκασαν τὸν Λέοντα Νικολάιεβιτς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν τῆς Μόσχας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἐγκατεστημένη ἡ μικρὰ οἰκογένεια, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου

μεταξὺ Γερμανοῦ παιδαγωγοῦ καὶ Ρώσου ἱερέως ἢ ἀνατροφῆ του ἐκινδύνευσε. Τὸ 1841 ἡ κυρία Jouchkov, κηδεμών του τὸ παρετήρησε καὶ προεπάθησεν, ὥστε ὁ νέος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του εἰς Kasan καὶ ἔπειτα εἰς Πετροῦπολιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπανῆλθε τὸ 1848, ἀφοῦ ἔλαβε ἐν πανεπιστημιακὸν δίπλωμα, ἀλλὰ «μὴ γνωρίζων τίποτε πραγματικῶς» κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν εἰς τὴν «Ἀνατροφὴν καὶ Ἐκπαίδευσιν».

Ἡ φιλολογικὴ του κλίσις φαίνεται ὅτι δὲν περυσιάσθη παρὰ δύο ἔτη ἀργότερα, κατόπιν διαμονῆς εἰς τὸν Καύκασον, ὅπου ἐσυνόδευσε τὸν ἀδελφόν του Νικόλαον, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὴν στρατιωτικὴν του ὑπηρεσίαν. Διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον ὅπου τοῦ ἤρεσε, ὁ Λέων Νικολάιεβιτς κατετάχθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν στρατὸν ταυτοχρόνως ἀλλὰ εἶχε συλλάβει τὸ σχέδιον ἐνὸς μεγάλου μυθιστορήματος, τοῦ ὁποῖου τὸ ὑλικὸν θὰ τοῦ ἐδίδαν αἱ οἰκογενειακαὶ του ἀναμνήσεις. Ἡ ἰδέα τοῦ «Χρονικοῦ» τῆς Akssakov ἦτο σχεδὸν ἐτοίμη. Τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἔμεινε ἀτελείωτον, ἐπῆγε εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ αὐτοβιογραφικοῦ δικιμίου, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται «Παιδικὴ ἡλικία, Ἐφηβικὴ καὶ Νεότης». Μιὰ σειρά διηγημάτων: «Ἡ πρῶτα ἐνὸς ἀγρότου», «Ἡ Λουκέρνη», «Οἱ Κοζάκοι», ἐπηκολούθησε παρουσιάζουσα τὸν τύπον, τὸν ἀγαπητὸν εἰς τὸν Λερμοντόφ καὶ εἰς τὸν Πούσκιν, τοὺς ἀριστοκρατορικοὺς ὄνειροπόλους τῶν ὁποίων αἱ ἰδεῶδεις βλέψεις χάνονται εἰς τὴν πρώτην συνάφειαν μὲ τὴν πραγματικότητά. Ὁ Ὀλενὴν, ὁ ἥρωας τῶν «Κοζάκων» εἶνε ἄλλος Ἀλέκος, ἐνθουσιασμένος νὰ ξεκουρασθῆ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ κόσμου εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀγρίας φύσεως τοῦ Καυκάσου, ἕως τὴν ἡμέραν ὅπου ἡ ἀγρία Μαρία τοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ἄβυσσον, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἰδιουσυχασίας του, τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου καὶ τῶν πρωτογενῶν στοιχείων μὲ τὰ ὁποῖα νομίζει ὅτι δύναται ν' ἀναμίξῃ τὴν ὑπαρξίν του.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτή, εἶνε ἡ ἴδια μὲ τὸν «Γάμον» τοῦ Λοτὶ χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποψιασθῶμεν μίμησιν.

Αἱ πρῶται του ἐντυπώσεις τοῦ θρησκευτικοῦ μυστικισμοῦ χρονολογοῦνται ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ συνδέονται μὲ συμβάν, τοῦ ὁποῖου τὸ μυστικὸν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν φίλον του Pogodine. Ἀφοῦ ἔπαιξε χαρτιά, ἐνῶ εἶχε ὑποσχεθῆ, ὅτι δὲν ἤθελε τὰ ἐγγίσει πλέον, καὶ ἀφοῦ ἔλασε, δώσας μόνον τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ποσὸν τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸς δὲν ἐγνωρίζε πῶς θὰ πληρώσῃ, ἀπελπισμένος προτευχῆθη μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του καὶ ἐκοιμήθη, ἀφίπων εἰς τὸν θεὸν νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκετο. Τὴν πρῶταν, μιᾶ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς λόγος νὰ περιμένῃ, τοῦ ἔφερε τὰ χρήματα, τῶν ὁποίων εἶχε ἀνάγκην.

Ἐμεινεν εἰς τὸν Καύκασον μέχρι τοῦ 1853, λαμβάνων μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας, συμμεριζόμενος ὄλους τοὺς κόπους, ὅλας τὰς στερήσεις τοῦ ἀπλοῦ στρατιώτου. Ἀπὸ τοῦ 1854—1855, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Κριμαίας, εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ πριγκηπος Γορσκάφ, παρευρέθη εἰς τὴν μάχην τῆς Τσερνάια καὶ εἰς τὴν ἔφοδον τῆς Σεβαστοπόλεως. Τρία μικρὰ ἀριστουργήματα ἢ

«Σεβαστούπολις κατὰ Δεκέμβριον, Μάιον καὶ Αὐγουστον» περιγράφουσι τὴν σελίδα αὐτὴν τῆς ζωῆς του. Ἡ τέχνη τοῦ συγγραφέως εἶνε ἤδη τελεία, καὶ ἡ καθέκαστα περιγραφὴ τῶν ὑλικῶν λεπτομερειῶν, ἡ ἀνάλυσις καὶ τοῦ ἐλαχίστου ψυχικῶν αἰτίων εἰς τὸ κέντρον τῶν φονικῶν μαχῶν ἔφθασε τὴν τελειότητα.

Κανεῖς πρὸ καὶ μετ' αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Σταντάλ, δὲν ἔκαμε διὰ τὸ πεδῖον τῶν μαχῶν παρατηρήσεις τὸσον βαθείας τῶν ἠθικῶν ἀποκρῦφων, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ δείξῃ, παραδείγματος χάριν, πῶς ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἰς τὴν μέθην τῆς μάχης παρουσιάζεται ἥρωας μετὰ τινὰς στιγμὰς δύναται νὰ γίνῃ κακός, ἐγωιστής.

Ὁ Τολστόη παρητήθη ἀπὸ τὸν στρατὸν τὸ 1855 διὰ νὰ μοιράζῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν καιρὸν του μεταξὺ τῆς Iasnaia Poliana τὸ καλοκαίρι καὶ τῆς Μόσχας καὶ Πετροῦπόλεως τὸν χειμῶνα. Ἡ ἔκδοσις τῶν ἔργων, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλήσαμεν ἤδη, τὸν εἶχε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατατάξει εἰς τὴν κοινὴν γνώμην εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν μὲ τὸν Τουργκένιεφ καὶ τὸν Γκοντσάρφ.

Δὲν ἠσχολεῖτο ἐν τούτοις ἀκόμη μὲ τὴν φιλολογίαν παρὰ ἐκ διαλειμάτων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅπου ἡ δοθεῖσα δικταγὴ παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου II προετοίμαζε τὸ μέγα γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων, γαιοκτημῶν τῆς Iasnaia Poliana ἀνέλαβε ὡς ἔργον τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῶν δημοτικῶν σχολῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχον πάντοτε, παρὰ ἐν σχεδίῳ. Φαίνεται ὅτι ἔκαμε δύο ταξείδια εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διὰ τὸ ζήτημα αὐτό, μεταξὺ τοῦ 1855 καὶ 1861. Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἡ χειραφέτησις ἀντέκειτο εἰς τὰς πεποιθήσεις του, καὶ ἀφίνει νὰ φαίνεται κατὶ εἰς τὸ «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη». Ἀλλὰ μετὰ τὴν 19 Φεβρουαρίου 1861 ἔγινεν ἓνας ἀπὸ τοὺς σπανίους γαιοκτημόνας οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν νὰ ζήσουν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Δὲν ἐγκατέλειπε πλέον τὴν Iasnaia Poliana ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ ἰδιοκτησία του καὶ ἐκηρύχθη μὲ ζῆλον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἐνησχολήθη μὲ ἀγάπην διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν παιδαγωγικῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κτήματός του καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔδειξε μεγάλην πρωτοτυπίαν. Εἰς τὰς ἰδέας του διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνατροφὴν, ἀνέμιξε περιλήψεις πολὺ παραδόξους ἐν γένει περὶ ἀνατροφῆς, περὶ πολιτισμοῦ καὶ προόδου. Ἡ πρόοδος, κατ' αὐτόν, δὲν ἦτο ἀναγκαία παρὰ διὰ πολὺ περιορισμένον ἀριθμὸν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον ἀσχολίας. Διὰ τοὺς ἄλλους ὄχι μόνον δὲν ἦτο ἀναγκαία, ἀλλ' ἐπροξένει κακόν. Κατὰ βάθος ἐπανήρχετο εἰς τὸν Ρουσό.

Τὸ 1862, ἐνυμφεῦθη τὴν κόρην ἐνὸς ἱατροῦ, τὴν Σοφίαν Ἀνδρέεβνα Μπέρας, καὶ ἀφωσιώθη ὅλως διόλου εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον. Κατὰ τὸ 1870 μόνον ἐφάνησαν εἰς τὸν ρωσσικὸν Ἀγγελιοφόρον τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ μεγάλου ἔργου του, «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη». Εἶνε γνωστὸς ὁ θρίαμβος τοῦ ἔργου αὐτοῦ αὐτὸ ὅμως δὲν ἐπιρρέασε τὸν Τολστόη καὶ ἐνῶ ὀλόκληρος ἡ Ρωσσία ἐδιάβαζε τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ τὸν ἀποθανατίσῃ, ἐκεῖνος κατεγίνετο εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀφραβηταρίων καὶ βιβλίων διὰ τὰς τάξεις τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ἡ συλλογὴ τῶν βιβλίων αὐτῶν εἶνε ἐνδια-

φέρουσα· εἶνε περίεργον νὰ ἴδῃ τις διάνοικον τόσον ἀνωτέρων πῶς κατέρχεται μέχρι τῆς παιδικῆς, καὶ μεταχειρίζεται θαύματα ἀλφειτικῶν συνδυασμῶν καὶ ἀριστουργήματα ἀσκήσεων τῆς παιδικῆς μνήμης. Τὸ 1873 μόνον, ἡ πείνα ἢ ὁποῖα ἀπήλπισε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Samara, ἀπέσπασε τὸν μεγάλον συγγραφεὰ ἀπὸ τὰς μικρὰς αὐτὰς ἀσχολίας του. Ἐπεσκέφθη τοὺς τόπους τῆς καταστροφῆς καὶ ἐδημοσίευσε εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Μόσχας» τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀτομικῆς του παρατηρήσεως, τὸ ὁποῖον ἔκαμε μεγάλον θόρυβον. Ἡ διοίκησις προσεπάθη ν' ἀποκρύπτῃ τὰ πράγματα διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν εὐθύνην της. Ὁ Τολστόη χωρὶς ρητορικῆν, χωρὶς μεγάλας φράσεις, εἶπεν ἀπλῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδε καὶ ἠνάγκασε τὴν κυβέρνησιν νὰ συνεργασθῇ μετὰ τὸ κοινὸν διὰ τὰς ἀναγκαῖας βοηθείας.

Τὴν ἔκδοσιν, τὸ 1875, τοῦ δευτέρου μεγάλου μυθιστορήματός του τῆς «Ἄνας Καρενίν» ἐπηκολούθησε νέα, ἐκ μέρους του διακοπὴ μετὰ τὴν φιλολογίαν τῆς τέχνης. Εἰς τὴν «Θρησκείαν μου» ὁ Τολστόη ἐξέθεσε τοὺς λόγους τῆς ἀλλαγῆς τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τοῦ Levine, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἥρωας τοῦ μυθιστορήματός του, ἔπειτα εἰς σειρὰν ἄλλων βιβλίων ἐζήτησε νὰ ἐπιβάλλῃ δογματικῶς τὴν νέαν πίστιν τοῦ ἥρώος του μετὰ τὸν ὁποῖον ἐφάνητο ἀφομοιωθεῖς. Τὸν ἐνόμιζαν χαμένον διὰ τὴν φιλολογίαν, ἢ ὁποῖα τὸν ἀνεβίβασε τόσον ὑψηλά, καὶ ὁ Τουργκένιεφ ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης του τοῦ ἀπήλυθε τὴν εὐγλωττον αὐτὴν παράκλησιν. «Φίλε μου, ἐπίστρεψε εἰς τὰ φιλολογικὰ ἔργα. Τὸ δῶρον αὐτὸ σοῦ ἐδόθη ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου λαμβάνομεν τὰ πάντα. Φίλε μου, εἶσαι ὁ μέγας συγγραφεὺς τῆς ρωσικῆς γῆς, ἄκουσε τὴν παράκλησίν μου!» Εἰσηκούσθη. Μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ἀνδρῶν τῶν καμμένων διὰ ν' ἀλληλοεκτιμῶνται εἶχον συμβεῖ παρεξηγήσεις· ὁ Τουργκένιεφ τὸ ἐλησμονεῖ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τελευταίου ἀποχωρητισμοῦ καὶ ὁ Τολστόη φαίνεται ὅτι ἔκλινεν ἐμπρὸς εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ «Θάνατος τοῦ Ἰβάν Ἰλιτς», ἢ «Σονάτα τοῦ Kreutzer» ὁ «Κύριος καὶ ὁ Ἐργάτης», ἢ «Δύναμις τοῦ Σκότους», ἀπέδωκαν εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ πάλιν τὸν θαυμάσιον καλλιτέχνην τοῦ «Πολέμου καὶ τῆς Εἰρήνης». Τελευταίως ὀφείλομεν φαίνεται, εἰς τὸ ἐνδιαφέρον ὅπου δεικνύει ὁ συγγραφεὺς διὰ τοὺς Doukhobortsy, τὴν χαρὰν τοῦ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν «Ἀνάστασιν» τὸ τελευταῖον ἔργον του μέχρι τοῦ 1900.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ Βενετία

ΙΔ'.

Ἐὰν εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ κάλλος τὸ φυσικόν, τὸ ζωντανόν, εἶνε ὁ πρῶτος διδάσκαλος τῆς τέχνης, βεβαίως ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν ἡ Βενετία μαζὺ μετὰ τὴν ἄλλην ὑπεροχὴν της ὡς θαλασσοκράτειρα, εἶχε καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ὠραιότητος, τοῦ ὑπερτάτου αὐτοῦ δώρου τῶν θεῶν.

Ἄνδρες ρωμαλέοι καὶ ἰσχυροὶ καὶ γυναῖκες ὠραῖαι, ἰδοὺ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ ἰδεώδες τῆς τελειότητος καὶ εὐτυχίας ἐνὸς

λαοῦ. Ὅτι ἡ ἰσχύς εἶνε κάλλος καὶ τὸ κάλλος εἶνε ἰσχύς οὐδεμία ὑπάρχει ἀντίρροσις. Ἀπὸ τὴν σύζευξιν λοιπὸν αὐτῆν τῶν δύο ὠραιότητων, ἢ μάλλον τῶν δύο ἐθνικῶν ἰσχυρῶν παραγόντων ἔλαβε ζωὴν ἐν περιβάλλον ὑπερτάτης ἁρμονίας, ἣν ἡ τέχνη δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀντιγράψῃ πιστὰ διὰ νὰ ἀνδειχθῇ ἐπίσης μεγάλη. Τὴν ἁρμονίαν αὐτὴν συνεπλήρωσεν ἡ φύσις, ἡ τόσον γενναία καὶ ἰδιορρυθμὸς καὶ πρῶτότυπος. Ὅπου ἡ ζωντανὴ ὠραιότης καὶ ἡ δύναμις ἄφινε κανὲν κενόν, ἡ παρουσίαζε καμμίαν ἀτέλειαν, τὸ ὠραῖον φυτικὸν περιβάλλον συνεπλήρωσε τὸ κενὸν τοῦτο, ἐκάλυπτε τὴν ἀτέλειαν αὐτὴν.

Σήμερον ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχύς τῆς Βενετίας ὑπάρχει μόνον ὡς παράδοσις καὶ ὡς ὠραία ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου παρελθόντος. Ἀλλὰ μένει τὸ κάλλος, τὸ ζωντανὸν κάλλος ὡς σκηπτρον ἡγεμονίας, ὡς πολῦτιμος καὶ ἀνεκτίμητος ἀδάμας μέσα εἰς τὸ ἀκυρωθὲν διάδημα τοῦ παρελθόντος.

Καὶ τὸ κάλλος αὐτό, ὅπως καὶ ἡ τέχνη ἄλλως, τρέχει εἰς τοὺς δρόμους, διαγκωνίζεται εἰς τὰς στενάς διώρυγας, κυκλοφορεῖ εἰς τὰ βαποράκια, τραγουδεῖ μέσα εἰς τὰς γόνδολας, ἀνθεῖ εἰς τὰς μικρὰς ὡς σαλονάκια πλατείας, τὰς συνδεομένας μετὰ μικροσκοπικὰς γεφύρας, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν μετὰ ἐξώστας ἐπὶ τοῦ νεροῦ. Τὸ κάλλος δὲν κρύπτεται, οὔτε εἰς παλάτια περίτεχνα, οὔτε εἰς θερμοκήπια χλοερά, οὔτε περιβάλλεται πλέον ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειαν τοῦ παρελθόντος. Οἱ ὀλίγοι ἐναπομείναντες πλούσιοι μένουσι μαζὺ εἰς τὰς ἐξοχικὰς ἐπαύσεις των ἢ εἰς τὰ πολυτελῆ μέγαρά των τῆς Μεγάλης Διώρυγας. Οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ τιτλοῦχοι μοιράζουσι τὴν ζωὴν των μεταξὺ Παρισίων καὶ Ρώμης τὸν χειμῶνα, μεταξὺ τῶν βουνῶν τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Αὐστρίας τὸ θέρος. Αἱ κατοικίαι των, παλάτια ὄχι βασιλικὰ, — διότι κανεὶς βασιλεὺς σήμερον δὲν δαπανᾷ ὅσα ἐδαπάνησαν οἱ πρόγονοι τούτων εἰς ἔργα τέχνης, — μούσεια μάλλον περικλείοντα θησαυροὺς ὠραιότητων εἶνε ἐλάχιστα κατὰλληλα διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀναπαυτικῆς καὶ ἀπερίτου ζωῆς τῶν ἡμερῶν μας. Καὶ ὑπάρχουσι οἱ εὐτυχεῖς κάτοχοι τῶν θησαυρῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι φεύγουσι ἀπὸ τὰ σπιτικῶν, διότι δὲν τολμοῦσι νὰ ἐξαπλωθοῦν εἰς ἐν ἀνάκλιτρον, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐγγίξουσιν ἐν δοχεῖον ἀνθρώπων. Ἐὰν τοῦτο σπάσῃ δὲν ὑπάρχει σήμερον τεχνίτης διάσημος τόσον, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸ ἀναπληρώσῃ, καὶ ἐὰν ἐκεῖνο αἰ πτωχὰ καταστραφῶν πρέπει νὰ μετακληθοῦν τεχνίται δυσεύρατοι πλέον διὰ νὰ τὰς ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν θέσιν των.

Αἱ ὠραῖαι λοιπὸν τοῦ μεγάλου κόσμου ἀπουσιάζουσιν. Καὶ μένουσι αἱ εὐειδεῖς ἀσταὶ τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ μετὰ αὐτὰς μαζὺ, περισσότεραι εἰς ἀριθμὸν καὶ ἀσυγκρίτως ὠραιότεραι αἱ ἐργάτιδες, τὰ πτωχοκόριτσα τοῦ λαοῦ, αἱ γυναῖκες τοῦ εὐκόλου καὶ ἀμερίμνου κόσμου, αἱ πωλητρίαι τοῦ ἔρωτος, αἱ διὰ μίαν ἀνθοδέσμην καὶ μίαν ἐσπερίδα εἰς τὸ μελοδρῆμα, ἀνταλλάσσουσαι ὅτι αἱ Παρισινὰ συνάδελφοὶ των ἀνταλλάσσουσιν μετὰ χρυσᾶ μόνον Λουδοβίκεα.

Ἀρκούμεθα εἰς τὸ κάλλος των εἶνε ἀπλᾶ, χωρὶς καμμίαν ἐπίδειξιν καὶ ἐπιτήδευσιν ἐνδεδυμένα. Τὸ καλοκαίρι, ὡς ζωντανὰ ἀνθοδέσμη συγκεντρώνονται ἀνὰ τρεῖς τέσσαρες εἰς τὴν Πλατεῖαν μετὰ τὰ ὠραῖα, πλούσια ξανθὰ μαλλιά των, ὡς

μόνον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, μετὰ τὸν κύκνειον λαμῖν καὶ τὸ κυπρίσιον παράστημα, λυγηραὶ, χαριτωμένα, ἀντίτυπα αἱ πολλὰ μορφῶν, γνωστῶν πλέον ἀπὸ τὰς εἰκόνας τῶν μεγάλων ζωγράφων. Εἶνε ἐν εἶδος κορῶν τῆς Τανάγρας, αἱ ὁποῖαι ἐνῶ βραδίζουσι ἔχει κανεὶς τὴν αἴσθησιν, ὅτι ἐν θέλῳν ἡμποροῦν καὶ νὰ πετάξουσιν, ἀλλ' ὅτι κινδυνεύουσιν καὶ νὰ θραυσθοῦν, τόσον εἶνε ἰδανικαὶ καὶ λεπτοφυεῖς. Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν ἐν σάλι μαῦρον ἢ λευκὸν μακρὺ μετὰ τὴν μίαν ἄκραν τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω κατερχομένην ἕως τὸ ἔδαφος. Σκεπάζει ὅλον τὸ φέρεμα, τὸ ὁποῖον, φυσικὰ, δὲν εἶνε οὔτε πλούσιον, οὔτε ὠραῖον, ἀφ' οὗ τόσον ὀλίγον πληρόνεται τὸ ἡμερομίσθιον των καὶ τόσον ποιητικᾶ πωλοῦν τὰς προτιμήσεις των τῆς στιγμῆς.

Τοῦτο δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ εἶναι εὐτυχεῖς, νὰ κελαιδοῦν ὡς ἀμέριμνα πουλιὰ, νὰ γελοῦν κρυσταλλένικ, νὰ ἀνεβοκατεβῶν εἰς τὴν πλατεῖαν μετὰ ἐν βῆμα, τὸ ὁποῖον κανονίζει ἡ μουσικὴ καὶ τὸ ὁποῖον εἰς κυματισμὸν μόλις αἰσθητὸν προδίδει τὴν θαλασσίην καταγωγὴν των. Ἐὰν ἐλάβησαν ποτε ὅλα των τὴν ἀπόφασιν, νὰ ἄφιναν μαζὺ μετὰ τὰ σάλια των ὅλα των τὰ φορέματα εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ ἔλυον τὰ χρυσᾶ μαλλιά των καὶ νὰ ἐρίπτοντο κολυμβῶσαι εἰς τὸ νερόν, θὰ ἐδίδαν μίαν ὀλοζώντανην ἰδέαν τοῦ μεγάλου βασιλείου τοῦ Ποσειδῶνος. Ποτὲ νεράιδες καὶ θαλάσσιαι νύμφαι δὲν θὰ εἶχαν ἀποδοθῇ τόσον πιστὰ καὶ τέλεια, ὅσον ἀπὸ τὰ ὠραῖα αὐτὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα μετὰ ὅλον τὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων διετήρησαν ὅμως τὸν τύπον τὸν Ἑνετικόν, σχεδὸν ἄθικτον, τὸν τύπον τοῦ Τισικνοῦ καὶ τοῦ Πάλμα καὶ τοῦ Σανσοβίνου.

Ἄλλ' ἐὰν αὐταὶ δὲν ῥίπτωνται εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ δώσουσι ἐν θέαμα ὑπερτάτης ἀπολαύσεως καὶ μοναδικῆς εἰς κάλλος εἰκόνας, μένει ὅμως ἡ τάξις τῶν ὠραίων ἀστῶν, ἢ πλημμυροῦσα τὸ Lido κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

Τὸ μέγα κατὰστημα τῶν λουτρῶν, τὸ μεγαλύτερον ὅλων τῶν παραθαλασσίων πόλεων τῆς Ἰταλίας εἶναι τὸ σημεῖον τῆς συγκεντρώσεως καὶ τοῦ κόσμου τοῦ ἐρχομένου ἐκεῖ διὰ νὰ ἐκθέσῃ ὠραίας τουαλέττας καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ εἰς μίαν ἀπεραντὸν ὑπαίθριον συγκέντρωσιν τὰς γλυκειὰς καὶ ἡρόμους δύσεις τοῦ ἡλίου εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου τῶν λουομένων, τοῦ ἐπίσης ὠραίου καὶ κομψοῦ, ὁ ὁποῖος χωρὶς καμμίαν συστολὴν ἐκτίθεται εἰς κοινὴν θέαν.

Ὅχι πλέον ἀνὰ δεκάδας, ἀλλὰ ἀνὰ ἑκατοντάδας αἱ νεάνιδες καὶ αἱ νέαι γυναῖκες [ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐπὶ τῆς παραλίης διαμερίσματα τῶν λουτρῶν, ἡμίγυμνοι σχεδόν, μετὰ κοστουμῆν λεπτεπίλεπτα τῆς θαλάσσης, εἴτε ὡς ναυτόπουλα, εἴτε ὡς ψαροπούλες, εἴτε ὡς ἀμφιτρυταί, μετὰ πέδιλα μεταξωτὰ, μετὰ καπελάκια καὶ μετὰ ἐρυθροὺς σκούφους καὶ μετὰ σιαδέα μυρισχνημα. Καὶ διασχίζουσι βραδίζουσαι ἡσυχᾶ ἢ τρέχουσαι ὡς τρελλαὶ μίαν μεγάλην ἀπόστασιν ἐπὶ τῆς ἄμμου πρὸ τῶν περιέργων βλεμμάτων τοῦ πλήθους τοῦ μεγάλου ἐκεῖ καφφενείου, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ δανδηδες ἀνταλλάσσουσιν μετὰ τῶν κυριῶν τῶν κύκλων των κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις των ἐπὶ τῶν λουομένων.

Οἱ ἄνδρες, οἱ λουόμενοι κάμνουσι τὸ ἴδιον, χωρὶς καμμίαν

νὰ τοὺς χωρίζῃ ἀπόστασις ἀπὸ τὰς γυναῖκας μετὰ ὠραῖα καὶ αὐτοὶ ἐνδύματα καὶ πέδιλα τῆς θαλάσσης, πολλάκις μάλιστα καὶ ὀδηγοῦντες νεάνιδας, πιθανὸν ἀδελφὰς ἢ συζύγους των εἰς τὸ κολυμβήμα.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἀσυνείθιστον δι' ἡμᾶς καὶ σκανδαλῶδες ἴσως, εἶναι παραδεδεγμένον ἐκεῖ καὶ ἀποτελεῖ τὴν τερπνοτέραν ἐνασχόλησιν ὄχι μόνον τῶν καλῶν ὅπως δῆποτε τάξεων τῆς Βενετίας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς βορείου Ἰταλίας, ἢ ὁποῖα ὡς παραθαλάσσιον θερινὴν διαμονὴν προτιμᾷ πάντοτε τὸ θαυμάσιον Lido, τὴν ποιητικωτέραν ἴσως ἐξοχίην τοῦ κόσμου.

Καὶ βεβαίως δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῇ καμμία ἀπὸ τὰς φημισμένας θερινὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις, μετὰ τὸ Lido, ἀλλ' οὔτε νὰ παρουσιάσῃ τοιαύτην ὠραιότητα καὶ ποιικιλίαν τύπων γυναικείων οὔτε τὸ Aix-le-Bain, οὔτε τὸ Biarritz, οὔτε τὸ Trouvil καὶ ἡ Ὀστάνδη.

Πρῶτον αὐτὸ τὸ Lido εἶναι ἓνα νησάκι φανταστικόν, τὸ ὁποῖον ἀναδύεται ἀπὸ τὴν μεγάλην θάλασσαν ἡσυχᾶ καὶ ἡρεμᾶ, ὡς ὠραία κόρη μετὰ τορευτὰ καὶ ἀπαλὰ μέλη, μετὰ γρμμὰς λεπτὰς καὶ ἀβράς, αἱ ὁποῖαι μόλις διαγράφονται καὶ μόλις μετὰ ἀποικὸν δειλίαν γίνονται ὄραταί. Στενόμακρον, ὡς μίαν περισπωμένην, τῆς ὁποίας τὰ δύο ἄκρα σύρονται μακρὰν, μακρὰν καὶ χάνονται μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, χωρίζει ἀπ' ἐδῶ μὲν τὴν θαλασσίαν λεκάνην τῆς Βενετίας ἀπὸ τοῦ Ἀδριτικοῦ, ἐνῶ ἀπ' ἐκεῖ ἀντικρύζει τὸ ἄπειρον, ἐν ἄπειρον ἄδολον, ἀτελείωτον, μετὰ μόνον ὄριον τὴν θάλασσαν καὶ τὸν οὐρανόν, καὶ μετὰ μόνας γραμμὰς τὰς τῶν μικρῶν ἀλιευτικῶν λέμβων, αἱ ὁποῖαι διαγράφονται μακρὰν ὡς θαλασσινὰ λευκότερα πουλιὰ.

Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος χαμηλόνη καὶ τὸ κύμα χρυσοκίτρινον τὸν δέχεται μετὰ φιλήματα καὶ ὁ οὐρανὸς φαίνεται ὡς νὰ ἐρυθριᾷ ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ ὡς νὰ πυρπολῆται καὶ νὰ φλέγεται ἀπὸ μίαν μεγάλην ἠδονὴν, καὶ ὅταν ὅτι ἀντικρύζει τὸ θέαμα αὐτό, λούεται μέσα εἰς μίαν ὑπερτάτην γοητείαν καὶ φαίνεται νὰ λιποψυχῇ καὶ νὰ σβύνη μέσα εἰς τὰ ροδοπέταλα, τὰ ὁποῖα ὁ οὐρανὸς σκορπίζει εἰς τὰ ἀσημένια κύματα, τότε . . . τότε αἰσθάνεται ὁ ἀνθρώπος πόσης εὐτυχίας καὶ πόσης ἀπολαύσεως εἶναι ἐπιδεικτικὴ ἢ ψυχὴ του, ἢ ὁποῖα ἐνῶ ἐπλάσθη διὰ τὸν παράδεισον, χάνεται, φεῖ! καὶ πνίγεται εἰς τὰς κολάσεις τῶν τύπων καὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῶν κοσμικῶν παθῶν.

ΔΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΟΣΩΝ ΚΡΥΟΝΟΥΝ

Ἐρωτήσατε τὴν κομψὴν αὐτὴν κυρίαν, ἢ ὁποῖα πηγάζει μετὰ τὰ χέρια κρυμμένα μέσα εἰς τὸ manchon της διὰ νὰ τὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τὸ ψῦχος, πόθεν ἔχει τὴν ἀρχὴν του τὸ χαριτωμένον καὶ χρήσιμον αὐτὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνδυμασίας της· βεβαίως θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι αὐτὸ μὰς ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ πέραν ἀπὸ τὰς ψυχρὰς χώρας καὶ θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως ἐφεύρεσις κανενὸς Λάπωνος. Ἀπατάται ἢ κομψὴ κυρία· δὲν σκέπτεται ὅτι διὰ νὰ ἔχη κανεὶς τὰ χέρια του μέσα εἰς ἓνα manchon πρέπει νὰ τὰ κρατῇ ἀκίνητα· εἰς τοὺς τόπους καὶ ὅπου ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν χει-

ρων των δια τὸ κυνήγιον τῶν τράνδων, καὶ διὰ τὰ φέρουν φορτία δὲν γνωρίζουν τὴν χρῆσιν τῆς πολυτελείας αὐτῆς. Οἱ Λάπωνες καὶ οἱ Ἑσκιμῶι φοροῦν χονδρὰ γάντια μὲ γούνα, τὰ ὅποια ἐνῶ τοὺς κρατοῦν τὰ χέρια θερμά, τοὺς ἀφήνουν ἐλευθέρως καὶ τὰς κινήσεις.

Εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν μεταίωνα, ὅπου ἐν τούτοις οἱ χειμῶνες ἦσαν δρυμεῖς καὶ οἱ γούνες εἶχον μεγάλην ἀξίαν δὲν ἐσκέφθησαν ἐπίσης τὴν κατασκευὴν τοῦ manchon. Τὰ πλατεῖα μανίκια τὰ φοδραρισμένα μὲ γούνα ἀρκοῦσαν νὰ κρατοῦν τὰ χέρια ζεστά. Ὅταν ἡ μόδα ἔκαμε τὰ μανίκια στενὰ τὰ ἐτέλειωναν μὲ ἓνα μικρὸ σάκκο ἀπὸ γούνα.

Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως ἀρχίζει ἡ κλίσις διὰ τὰ ἀχρηστὰ πολυτελῆ ἀντικείμενα· τότε ἐμφανίζεται τὸ manchon τὸ ὅποιον εἶνε ἀντικείμενον στολισμοῦ.

Αἱ εὐγενεῖς δέσποινι διὰ τὰ δώσουν περισσύτερον ἀρμοῖαν εἰς τὸν στολισμὸν των, κρατοῦν εἰς τὸ χέρι ἓνα εἶδος γουναρικοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σκοτεινὸν χρῶμα κίμνει νὰ φαίνονται τὰ χέρια λευκότερα καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τὸ βάζουν καὶ ἐπάνω εἰς τὸ γυμνὸν στῆθός των.

Ἐν χρυσοῦν κόσμημα, κεφαλὴ ζώου ἢ χιμαίρας μὲ μάτια ἀπὸ πολυτίμους λίθους. κάμνουν μεγαλειτέρη τὴν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, τὴ ὅποια κρέμεται ἀπὸ τὸν λαυμὸν μὲ ἀλυσίδαν ἀπὸ μαργαριτρία Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε μεγάλη κυρίως διὰ τὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρατῆ τὸ γουναρικὸν αὐτό.

Τὸ πρῶτον πραγματικὸν γνωστὸν manchon εἶνε τῆς χήρας τοῦ προέδρου Νικολάι ἡ ὁποία ἐζῆσε εἰς τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ XVI αἰῶνος. Ἦτο ἀπὸ βελουδο φοδραρισμένο μὲ πολυτίμον γούναν. Οὕτως ὅπως τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας manchon, τὰ παλαιὰ εἶχον ἀπὸ τὸ ἐξωμέρος τὸ ὑφασμα καὶ ἀπὸ μέσα τὴν γούναν.

Μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε κυρίως εἰς τὴν αὐλὴν χωρὶς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Παρῆλθε καὶ δευτέρα καὶ τρίτη ἡμέρα, ἡ ἐργασία προώδευεν ὀλονέν, ἡ Ζαχάρα δὲν ἐφαίνετο οὐδαμῶς. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς διασώσεως τῆς θυγατρὸς του, ὅτε κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀρχιερέως ἐμεινεν, ὁ Λάζαρος ἐστενοχωρήθη ἤδη πολὺ περισσότερον ὅμως ἐνόσφω παρήρχετο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἄνευ μεταβολῆς. Οἱ γονεῖς ἐπώπτευσον ὄχι μόνον τὴν θυγατέρα των, ἀλλὰ καὶ τὴν πιστὴν τῆς Ρεβέκκας, μὴ μεταφέρῃ εἰδήσεις. Δὲν ὑπῆρχε μέσον πλέον νὰ ὁμιλῶσιν ἀπὸ τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ παράθυρα, ὅπως εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ὁ Λάζαρος διὰ τοῦ ἀρχιτρικλίνου τοῦ ἀρχιερέως ἐζήτησε τὴν ἀδειάν νὰ τῷ ἐπιτραπῆ ἡ ἀναχώρησις ἐκ τοῦ μεγάρου. Ὁ Ἄννας μαθὼν τὴν αἴτησιν τοῦ ἀρχιτέκτονός του ἦλθεν ὁ ἴδιος πρὸς αὐτόν, ἀντι ν' ἀπαντήσῃ διὰ τῶν ὑπαλλήλων του.

Ὁ Λάζαρος ἐπανέλαθε τὴν αἴτησίν του λέγων, ὅτι πολλοὶ ἰδιωτικοὶ λόγοι τὸν ἐξηγάγαζον εἰς τοῦτο καὶ ὅτι ἴτο ἐγγνώμων εἰς τὸν ἀρχιερέα διὰ τὴν δεξιότητα καὶ τὰς τόσας πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις.

— Ἐὰν ὑπάρχη καθήκον εὐγνωμοσύνης ὀρειλόμενον εἶνε ἰδικὸν

manchon, τὸ κρατοῦν «διὰ χάριν» ὅπως καὶ ἄλλοτε τὸ φέρουν μαζὴ τῶν ἀκόμη καὶ εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τὸ θέατρον. Αἱ δικστάσεις του μετριάζονται, τὰ κοσμηματὰ του ἀλλάζουν, μὲ τὴν ταχύτητα ὅπου θὰ ἦτο δύσκολον νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ τις, πάντοτε ὅμως ἔχει τάσας εἰς τὸ νὰ γίνῃ μεγαλειότερον.

Τὰ ἀπέραντα αὐτὰ manchon τῶν ὁποίων τὰ μαλλιά ἐφθάναν ἕως κάτω, εἶχον τὸ σχῆμα μικροῦ βαρελιοῦ καὶ ἔδραζαν μέσα ὅλα τὰ μικρὰ ἀντικείμενα, αἱ κομφαὶ κάτοχοι των: τὸ κουτί μὲ τὴν ποῦδρα, τὸ κουτί μὲ τὰ ζαχαρωτά, τὴν ταμπაკιέρα, τὸ μαντύλι, τὸ ριπίδι . . . καὶ ἀκόμη ἓνα μικρὸ σκυλάκι.

Διότι δὲν τοὺς ἦτο ἀρετὸν νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὸ κροῦ μὲ ἓνα manchon ἀπὸ γούνα, ἀλλὰ τὸ ἔκαμναν κατοικίαν ἐνὸς μικροῦ σκύλου, διὰ τὰ νὰ θερμκίνωνται μὲ τὴν θερμότητά του, καὶ τῆς ἐχρειάζετο διὰ τὴν χρῆσιν αὐτὴν τὸ πλέον μικρὸν εἶδος, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ νάνοι σκύλοι εἶχον μεγάλην τιμὴν.

Τὸ manchon μ' ὅλα αὐτὰ ἔχει μεγάλην διάδοσιν, τὸ κρατοῦν εἰς κάθε περίστασιν, εἰς κάθε ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός, εἶνε ἀναπόσπαστον διὰ τὰς παγοδρομίας, α ὅποιαί τότε ἦσαν τὸσον τοῦ συρμοῦ.

Καὶ τὸ βράδυ διὰ τὰ ὑπάγει εἰς τὴν Ὀπερα, ἡ κομφή, σύγχρονος τῆς Μαρίας Antoinette, πέρνει πάλιν τὸ στολισμένον manchon τῆς Ἐρχεται ἡ ἐποχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως μὲ τοὺς παραδόξους συρμούς της, δὲν ἦτο λοιπὸν δυνατὸν παρὰ ν' αὐξήσῃ ἀκόμη τὰς δικστάσεις τοῦ manchon.

Αἶφνης ὅμως ἐκλείπει, διότι σκέπτονται νὰ ἐνδυσθῶν κατὰ τὸν ἐλληνικὸν τρόπον, καὶ κανεὶς πέπλος, κανεὶς μανδύας ὅπως ἐφοροῦσε ἡ Ἥρα ἢ ἡ Αὐγὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συνδυασθῇ μὲ τὸ manchon.

μου, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς. Ἐγὼ σοὶ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην αἰώνιον.

— Εἶπον ἤδη, λέγει ὁ Λάζαρος μετὰ σταθερότητος, ὅτι τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς σου τὴν ὀφείλεις εἰς ἄλλον, ὄχι εἰς ἐμέ.

— Ὅ,τι ζητεῖς παρ' ἐμοῦ εἶνε πολὺ, ὑπέλαβεν ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ πικρίας. Προτιμῶ νὰ θεωρῶ σὲ ὡς πληρεξούσιον τοῦ θανιστοῦ μου.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀνεχθῶ τὴν θέσιν αὐτὴν, ἀπήνησεν ὁ Λάζαρος, μὲ ἤρεμον τόνον φωνῆς καὶ βραδέως.

— Τὸ πρῶγμα κατανεῖ δι' ἐμὲ ἀκατάληπτον, ἀφοῦ καὶ σὺ ὁ τόσον εὐφυῆς λέγεις τὰ αὐτὰ, ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι. Ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, οἱ ὅποιοι διατείνονται ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶνε τι ὑπεράνθρωπον· ἀναγνωρίζουν εἰς αὐτόν τι θεῖον, δὲν παραδέχονται τέλος αὐτὸν δι' ἀνθρώπινον ὄν. Μήπως ἔχει κατακτητικὰς βλέψεις;

— Οὐδέποτε ἤκουσα τοιοῦτον τι παρ' οὐδενός, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀνεκάλυφα πολιτικούς σκοποὺς εἰς τὸν Ραββί· δὲν παραδέχομαι δὲ καὶ τοῦ εἶδους τούτου κτηγορίαν δι' αὐτόν.

— Καὶ ποῖαν λοιπὸν ἔχεις περὶ αὐτοῦ ἰδέαν, πῶς παραδέχεσαι, πῶς θεωρεῖς αὐτόν;

— Διὰ τὸν ἀγιώτερον τῶν ἀνθρώπων, τὸν πολυμυθέστερον τῶν διδασκάλων, τὸν ἀπαράμιλλον ἀγαθοεργόν, τὸν πιστότερον ὅλων τῶν φίλων, ἐξ ὧων ἐπὶ ζωῆς ἐγνώρισα. Ἀλλ' αἱ πολλαὶ μου ἀσχολίαι ἀπὸ τίνος ἔγειναν αἴτιον νὰ τὸν βλέπω σπανίως.

— Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σέ. Προσπάθησε ν' ἀποσυρθῆς ὅπως διόλου τῆς φίλιας αὐτῆς. Ἐρχεται ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὅποιον θέλεις

Σήμερον δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἐκρτοῦσαν ποτὲ ἄνδρες manchon, καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο συνήθεια καὶ τὸ ἐκράτουν ὄχι μόνον οἱ πολιτικοὶ· ἀλλὰ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ κατὰ τὸν XVII αἰῶνα ἐπήγαγαν εἰς τὸν πόλεμον μὲ manchons ἀπὸ δέρμα τίγρης ἢ ἄλλου ζώου. Μήπως δὲν ἔπρεπε γὰρ ἔχουν τὰ χέρια ζεστὰ διὰ τὰ μεταχειρίζονται τὰ ὅπλα; Ἀπὸ τὸν στρατὸν ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐπέρασεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἐκράτουν manchons πολυτελείας.

Μίαν ἡμέραν ὁ δῆμιος τῶν Παρισίων ἐπῆγε νὰ κάμῃ μίαν ἐκτέλεσιν μὲ τὰ χέρια μέσα εἰς ἓνα manchon καὶ ὅμως οὔτε αὐτὸ ἤρκεσε ν' ἀποθαρρύνῃ τοὺς κυρίους, εἰς τοὺς ὁποίους ἤρκεσε τόσον αὐτὸς ὁ συρμός.

Ἀκόμη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐπαναστάσεως ἐφάνησαν στρατιῶται νὰ κρατοῦν manchon. Καὶ ὅμως ἦτο τὰ τελευταῖα φαινόμενα ἐθίμου τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ ἐκλείψῃ, καὶ οἱ στρατιωτικοὶ τῆς Αὐτοκρατορίας δὲν τὸ ἐγνώρισαν.

Σήμερον ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ὅταν πηγαίη εἰς τὸ κυνήγιον τὸν χειμῶνα, φκίνεται ὅτι κρατεῖ manchon ἀπὸ θαυμασίον δέρμα Ἀλώπεκος. Ἀλλὰ τώρα εἶνε μᾶλλον μέρος τοῦ στολισμοῦ τῶν κυριῶν καὶ δὲν ὑπάρχει γουναρικὸν τὸ ὅποιον νὰ ἔχη μεγαλειτέρην ζήτησιν ἀπὸ αὐτό. Ἐν μόνον ἐργοστάσιον εἰς Παρισίους παρασκευάζει κατ' ἔτος 80,000 manchon.

Ἄς εἶδομεν πῶς τὰ κατασκευάζουν. Ἡ ἐργασία τοῦ manchon δὲν εἶνε ἰδιαιτέρος κλάδος τῆς βιομηχανίας τοῦ γουναρικοῦ· ἡ κατεργασία τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑποστοῦν τὰ διάφορα δέρματα διὰ τὰ ἄλλα γουναρικά, εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ διὰ τὰ manchon, ἐργασία πολὺ λεπτή, διότι πρέπει τὰ δέρματα αὐτὰ, τὰ ὅποια ἔρχονται ἀπὸ τὰ τέσσαρα

μ' εὐχαριστήσῃ, διὰ τὴν συμβουλὴν μου

— Σὲ εὐχαριστῶ ἤδη διὰ τὰς ἐπ' ἀγαθῶ μου σκέψεις σου, ἐπαναλαμβάνω δὲ τὴν παράκλησιν τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς τὸ χάνιον.

— Μείνε τουλάχιστον ἕως αὔριον.

— Ὑπακούω μετὰ σεβασμοῦ. Παραδέχομαι τὴν φιλοξενίαν σου μέχρι τῆς αὔριον.

Ἦλθεν ἡ αὔριον, ἔφυγεν ὁ Λάζαρος. Τὴν ἐργασίαν διήρθε πικρῶς, ὅπως ἐνωρίτερα τῆς προσδιορισμένης ὥρας τελειώσῃ. Τὸ νὰ μὴν εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ νὰ μὴν ἡμπορῆ νὰ ἴδῃ οὐδὲ τὴν σκίαν τῆς Ζαχάρας τοῦ ἴτο ἀφόρητον.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἡ πτέρυξ ἴτο ἔτοιμος, ἐκτὸς βαφῆς, σκαλισμάτων τινῶν, στολισμῶν τέλος. Ἐσκέπτετο νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου δι' ἀργότερα ἔπρεπε βεβίως νὰ γνωρίσῃ τοῦτο εἰς τὸν ἀρχιερέα. Ἀλλ' ἤθελεν ἀρὰ γὰρ ἐγκρίνην τὸ διάβημα τοῦτο ἡ Ζαχάρα; Τὴ συνέβαινε; Ἐκρύπτετο ἐκουσίως, ἡ ὑπεβλήθη εἰς ἀκούσιον φυλακὴν; Εἰς οὐδένα ἡμπορεῖ ν' ἀποταθῇ ὅπως μᾶλλον μόνον τὸν Θεὸν παρεκάλει νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς δυσκόλου θέσεως, νὰ τὸν φωτίσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ὅπου ἀεφάσισε νὰ διελθῇ πρὸς τὸν ἀρχιερέα τὴν ἐπιούσαν περὶ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐργασίας, φεύγων ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου, ὅπως καὶ καθ' ἐκάστην, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ ἴδῃ ἢ ἀκούσῃ τι· βλέπει πραγματικῶς εἰς τὸ ὑπερφῶνον τὴν Ρεβέκκαν, ἡ ὁποία ἐκράτει τι εἰς τὰς χεῖρας, καὶ διὰ σημειῶν ἔλεγε νὰ φανῇ πάλιν ὁ Λάζαρος ἀργὰ εἰς τὰ περίε τοῦ μεγάρου. Ἐνόησεν ὁ Λάζαρος, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ ὅ,

σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, νὰ διατηρηθῶν μαλακά, ν' ἀποφύγουν τὸν σκόρο καὶ νὰ ἔχουν γυαλιστερό τρίχωμα. Ἡ ἐκλογὴ τῶν δερμάτων αὐτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων χρειαζόνται ἐνίοτε 10, 12 ἢ 20 δι' ἓνα καὶ μόνον manchon, ὅταν πρόκειται διὰ ζῶα πολὺ μικρά, εἶνε δύσκολος καὶ πολὺ λεπτή ἡ ἐργασία διότι δὲν ὑπάρχουν δύο ζῶα καθ' ὅλα ὅμοια. Ὅπως δυνήθῃ νὰ τὰ κάμῃ ἐν σύνολον ῥίπτων αὐτὰ μαζὴ, ὁ ἐργάτης φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι ἓνα εἶδος abat-jour πρὸς τὸ ὅποιον τὸν βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ ἐμποδίξῃ τὸ πολὺ φῶς καὶ νὰ τὰ κατατάσῃ κατὰ τὰς μικρὰς διαφορὰς τοῦ χρώματος μὲ τέχνην, ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἐν σύνολον, καὶ νὰ φκίνωνται ὡς ἐν ζῶον.

Τὸ μικρότερον manchon ἀπὸ chinchilla, κοστίζει ἐπάνω κάτω 200 φραγ. Τὰ manchon ἀπὸ hermine φθάνουν τὰ 250—300, τὰ ἀπὸ στακτιὰ ἀνοιχτοῦ χρώματος ἀλώπεκος ἀρχίζου ἀπὸ 3000 φραγ. καὶ φθάνουν ἕως τὰς 10.000.

Τέλος ἓνα manchon ἀπὸ zibeline μὲ δέκα δέρματα πρὸς 2 χιλ. ἕκαστον φθάνει τὰς 20 χιλ. καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνωτέρα τιμὴ ὅπου φθάνει ἓνα manchon. Ἄς προσθέσωμεν ὅτι αἱ τιμαὶ αὐταὶ εἶναι μόνον διὰ τὴν γούναν, χωρὶς νὰ λογαριασθῶν τὰ ἄλλα· ὡς μεταξωτό, ταντέλλες καὶ λοιπά.

Ἄλλ' ἂν ὑπάρχουν τόσον ἀκριβὰ manchons ὑπάρχουν καὶ πολὺ φθηνὰ καὶ δι' ὅλα τὰ βελάντια, ἀπὸ κοινὰ δέρματα τὰ ὅποια διὰ τῆς τέχνης ἀπομιμοῦνται τὰ πολυτίμα, καὶ οὕτω δύνανται ν' ἀγοράσουν ἓνα manchon μὲ 3—4 φραγ.

Ὁ τελευταῖος νεωτερισμὸς εἶνε τὰ γάντια manchon, τὰ ὅποια φοροῦν ὅσοι διευθύνουν, αὐτοκίνητα. Κεὶ ὅμως τὰ γάντια αὐτὰ δὲν εἶνε νέα ἐφευρέσεις, ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἰωάννας δ' Ἀρκ. Τώρα ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ μεγάλα manchons τῆς ἄλλοτε, δὲν βάζουν πλέον μέσα μικρὰ σκυλάκια, ὅπως εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δευτέρας Αὐτο-

εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ ὥρα κατάλληλος.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους ὀλίγιστα ἦσαν αἱ γυναῖκες αἱ γνωρίζουσαι γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν. Ὁ Ἄννας εἶχε δι' αἴξει εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν καθαρεύουσαν ἑβραϊκὴν. Ἡ Ζαχάρα εἶχε σκερθῆ ἀπὸ πολλοῦ νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Λάζαρον, ἀλλ' εἰς τοὺς γυναικωνίτας δὲν ὑπῆρχον τὰ πρὸς γραφὴν, καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῆς καλῆς τῆς Ρεβέκκας ἡ προμήθεια τούτων ὑπῆρξεν ἀκατόρθωτος. Ἡ ἀνάγκη ὅμως τέχνας κατεργάζεται. Τοῦτο τὸ ἐγνώριζον καλῶς καὶ αἱ δύο. Ἡ Ρεβέκκα τῆς ἐπρομήθευσεν ἐν τεμάρχῳ ἀγοῦ κηροῦ. Ἡ Ζαχάρα διὰ μιᾶς τῶν χρυσοῦν τῆς καρφίδων ἐγράφε:

Διάλυσον τὸ συμβόλαιον ὅπως, ὅπως. Ἄς μείνῃ ἡ ἐργασία ἀτελείωτος. Φύγε. Τὸ πρῶτον Σάββατον μετὰ τὸ προσεχὲς περιμένε με μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν ἀριστερὰν θύραν τοῦ κήπου.

Ἡ πιστή σου.

Τώρα δὲν ἔμνε παρὰ νὰ κατορθώσῃ ἡ Ρεβέκκα νὰ δώσῃ τὸ γράμμα τοῦτο.

Ὁ Λάζαρος ἠρίθμει τὰ δευτερόλεπτα, ὅπως ἡ νύξ ἀναγγεῖλη τὴν παρουσίαν της. Πράγματι ἔφθανε τὸ σκότος πλέον ἀκράτητον. Ἐκίνησε διὰ τὸ μέγαρον, κατοπτεῶν ἀπὸ τοῦ γηπέδου μέχρι τῶν κληροδογῶν. Εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ὑπερώου παράθυρων διακρίνει τὰ λευκὰ τῆς Ρεβέκκας φόρεματα· διὰ μιᾶς στερεᾶς κλωστής τὸ μικρὸν δέμα καταβιβάζεται. Λαβὼν τοῦτο, ὡς ὁ ναυαγὸς σπινδα εὐρισκομένην ἐπὶ τῶν κυμάτων, εὐχαριστεῖ τὴν Ρεβέκκαν διὰ τῶν δύο χειρῶν του, ἀλλήλοδιαδόχως καὶ ἐπανειλημμένως.

(ἀκολουθεῖ.)

κρατορίας, ἀλλ' εἰς διάφορες μικρὰς τσέπες βάζουν τὸ ριπίδι τους, τὰ γυαλιὰ τοῦ θεάτρου, τὸ μαντήλι κ. λ. π. εἶνε βαλίτζα κινήτη, καὶ δὲν χρησιμεύουν μόνον ὡς στόλισμα, ἀλλὰ καὶ ὡς μέρος τῆς ἐνδυμασίας πρακτικόν.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Ἡ συναυλία ἐδίδετο παρὰ τοῦ κ. Bustinduy καθηγητοῦ τοῦ βιολίου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν. ἀλλὰ πρωταγωνίστρια ἐξ ἴσου μὲ τὸν κ. Bustinduy ἦτο ἡ μάγος κυμβαλίστρια κ. Εἰρήνη Καλογερῆ.

Τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐνοηθῇ ὅλη ἡ μουσικὴ ἀπόλαυσις τῆς συναυλίας τῆς Παρασκευῆς. Καὶ οἱ πλεόν ἀστοιχείωτοι εἰς τὴν μουσικὴν δὲν ἤμποροῦσαν παρὰ νὰ αἰσθανθοῦν μίαν ἀσυνήθη συγκίνησιν, καὶ τὸ ὅποιον τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὰ πεζὰ καὶ τὰ γήινα, διὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς κόσμους, ὅπου ψυχὰι μόνον καὶ πνεύματα ἐκλεκτὰ συναντῶνται.

Ἦρχισεν ἡ συναυλία μὲ τὴν Sonate en la majeur τοῦ C. Frank, τὴν ὁποίαν ἐσυνέχισεν ἡ Romance en sol τοῦ Beethoven καὶ αὐτὴν τὸ Moto perpetuo τοῦ Ries, τὸ ἀπαρμύλλως ἐκτελεσθὲν καὶ κατ' ἐπανάληψιν χειροκροτηθὲν.

Ὁ κ. Bustinduy, ψυχρὸς, ἤσυχος, ἀπαθὴς ἄφινε τὸ χέρι του νὰ κινεῖται μὲ τέχνην καὶ ἀκριβειαν θαυμαστήν, ὡς νὰ ἦτο ξένον καὶ νὰ ὑπῆκουεν εἰς μίαν ἀόρατον ἀρχήν. Διὰ τὴν κ. Καλογερῆ τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Ἡ συγκίνησις, τὸ πάθος, τὸ αἰσθημα, ὅλα αὐτὰ χύνουν ἀστραπὰς εἰς τὰ μάτια τῆς, ἠλεκτρίζουν ὅλον τὸ εἶναι τῆς, ἐνσαρκώνουν καὶ ἐμψυχώνουν εἰς αὐτὴν αὐτὸ τὸ δρᾶμα, αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συνθέτου. Τὸ ὄργανόν τῆς, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι προσηλωμένη, ὡς πρὸς μαγικὸν ὄργανον, ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ μὲ τὸ ὄρατον παιζιμὸν τῆς ζῆ καὶ αὐτὸ καὶ ἐμψυχόνεται τόσον πολὺ, ὥστε μεταξὺ τῶν δύο διαμοίβονται τρυφερότητες, ἐναλλάσσονται σκηναὶ παθητικαί, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε τελειοῦν εἰς θωπείας, ἄλλοτε εἰς ἐκρήξεις ὀργῆς καὶ χραῖας, καὶ ἠδονικῆς ἐξάρσεως.

Κάποτε ὁ Μέγας Ναπολέων εἶπεν ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι ἕνας ὠραῖος θόρυβος. Φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀκούσει μεγάλους μουσικούς, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶχε προσέξει παίζοντας. Ἡ κ. Καλογερῆ εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους μουσικούς, οἱ ὁποῖοι συνδυάζουν τὴν καλὴν μουσικὴν μὲ τὴν ὠραιότεραν ἐκδήλωσιν τοῦ αἰσθηματος. Εἰς τὴν Rapsodie Hongroise εἶχεν ἐνσαρκωθῆ εἰς ἀληθῆ ραψωδὸν καὶ ὑπὸ τὰ πληκτρα τῆς ἐκηλοῦντο ἀρμονίαι, αἱ ὁποῖαι ἀνεστάτωναν, ἀφύπνιζαν, συνεκλόνηζαν κάθε ψυχὴν. Ἄλλοτε εἶχα γράψει ὅτι εἰς τὴν γέννησιν τῆς ὠραίας καὶ ἐμπνευσμένης κλλιτέχνης, αἱ μουσαὶ εἶχαν μειδιάσει τὸ ὠραιότερόν των μειδίημα. Σήμερον προσθέτω ὅτι κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς τῆς ἀπεκάλυψεν καὶ ἀνὰ ἐν ἰδιαιτέρον μυστικὸν καὶ ὅτι ὁ Ἀπόλλων μὲ τὴν χρυσοῦν του λύραν ἐλίκνισε τὴν ψυχὴν τῆς ὅταν ἦτο βρέφος.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀπλοποιήσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαίρου καταβολῆς τῆς συνδρομῆς, συνεδύασεν αὐτὴν μὲ ἐν μικρὸν δῶρον, τὸ ὅποιον θὰ ἀπονέμεται διὰ κλήρου πρὸς ὅσας ἀποστείλουν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομὴν των τοῦ 1905.

Ὅσαι λοιπὸν θέλουν νὰ μετᾶσχουν τῶν δῶρων αὐτῶν ἀνάγκη νὰ ἀποστείλουν ἀμέσως διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς των τὴν συνδρομὴν των πρὸς τὴν διεύθυνσιν. Τὰ δῶρα εἶναι εἴτε βιβλία, εἴτε μικρὰ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα, ὡς ἀγαλμάτια, καρφίδες ἐκ μετάλλου κ. λ. Αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των τοῦ 1904 μέχρι τοῦδε παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἀποστείλουν ἀμέσως. Ἡ αὐτὴ παράκλησις αἰτεῖ ἕνεται πρὸς ὅσας τὰς ἀνταποκριτριάς μας, τὰς καθυστερούσας εἰσέτι εἰσπράξεις των.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γαλετάκια μὲ ἀλάτι. — 1½ ὀκά φαρίνα, 100 δράμ. βούτυρον φρέσκο, 1 κουταλάκι γεμάτο ἀλάτι ψηλό, τσάπρο αὐγοῦ, καὶ γάλα ὅσο πάρουν. Ἦρχομεν εἰς τὴν φαρίναν τὸ ἀλάτι καὶ τὸ ἀνακατεῦμεν καλὰ, ἔπειτα βάζομεν τὸ βούτυρον ὅπως εἶνε καὶ ἄρχιζομεν νὰ τὰ ζυμώνωμεν ἕως νὰ ἐνωθοῦν ἐντελῶς, κατόπιν ρίπτομεν καὶ τὸ τσάπρο τοῦ αὐγοῦ καὶ ἔπειτα τὸ γάλα λίγο, λίγο ἕως νὰ γίνουσι μίαν ζύμη, οὔτε πολὺ μαλακῆ, οὔτε ξερῆ. Κατόπιν ἀνοίγομεν ἕνα φύλλον χοντρούταικο καὶ τὸ κόπτομεν μὲ ἕνα φλυτζάνι μικρὸ, ἂν δὲν ἔχομεν στρογγυλὴ κόφτρα, ἀλείφομεν τὰ γαλετάκια μὲ τὸν κρόκον τοῦ αὐγοῦ ὅπου μεταχειρισθῆκαμεν εἰς τὴν ζύμη καὶ τὰ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Τὰ μαθήματα τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἤρχισαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 26 Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦν ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀπὸ τὰς 2—4 μ. μ. ὅπου καὶ προσέρχονται δωρεὰν αἱ ἀγράμματοι ἐργάτιδες παντὸς ἐργοστασίου, αἱ ὑπηρετρίαι καὶ πᾶσα ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ, νὰ κάμνῃ λογαριασμούς καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἐν γένει στοιχειώδεις γνώσεις ἀνθρωπισμοῦ.

Φοιτήτρια τῆς Φιλολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου εὐγενῶς προσυνεχθεῖται ἀνέλαβον τὴν διδασκαλίαν ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖάν τῆς κ. Κασδὸνῃ, πεπειραμένης καὶ πατριώτιδος διδασκαλίσσης.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΤΑΦΤΑΔΕΣ

Ἡ ταφτάδες εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὄχι πλέον διὰ μισοφόρια μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ φορέματα καὶ δι' ὑποκαμισάκια. Εἶναι βεβαίως ὠραῖον μεταξωτὸν ὁ ταφτάς καὶ σχετικῶς τὸ εὐθυνότερον ὄλων, ἀλλὰ ἔχει ἐν τρομερὸν ἐλάττωμα, νὰ κόπτεται. Εὐτυχῶς οἱ ἐγχώριοι ταφτάδες, οἱ κάλλιστοι, οἱ τοῦ ἐργοστασίου τῆς κ. Δραμντινοῦ, τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, εἶναι στερεώτατοι. Καὶ ὡς χρώματα καὶ ὡς φρου-φρού, καὶ ὡς ἀντοχή, οἱ ταφτάδες αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἡ καλὴ ὑφάντρια ὑφαίνει ἐκεῖ εἰς τὸν ἀργαλειὸν τῆς, ἐνώπιον τῶν πελατιδῶν τῆς, εἶναι ὠραιότατοι, αἰώνιοι καὶ πολὺ εὐθυνοί. Εἴτε ἀπὸ τοὺς ἐτοίμους ἀγοράσετε, εἴτε δώσετε παραγγελίαν, μένετε πάντοτε εὐχαριστημένη, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μεταξωτὰ τῆς καλῆς ὑφάντριας. Ἡ ὁποία ἀθορύβως καὶ χωρὶς ἐπίδειξιν μὲ τὰ μίκρά τῆς μέγα προήγαγε τὴν ἐργασίαν τῆς εἰς τελειότητα θαυμαστήν. Διὰ δῶρα τῶν ἐορτῶν, εἴτε μανδύλια ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα, εἴτε σάρπες, εἴτε φορέματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ ἢ κ. Δραμντινοῦ, ἔχει ἀπὸ ὅλα καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐθυνάς.